

UZASADNIENIE

W pozwie w postępowaniu nakazowym z dnia 4 września 2013 roku powód J. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Zakłady (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. T. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. kwoty 122.504,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w petitum pozwu oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwana, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, pobierała od niego elementy z kurczaka i kurczaki świeże. Strony ustaliły 14-dniowe terminy płatności za odbierany towar. Pozwana nie uregulowała należności z trzynastu faktur VAT o nr: (...), w łącznej kwocie 122.504,58 złotych. Pomimo kierowania wezwań do zapłaty, do dnia dzisiejszego pozwana nie uregulowała powyższego długu.

(pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 29 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt X GNC 1141/13, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 48-48v.)

W dniu 13 listopada 2013 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że faktycznie zakupiła od powoda artykuły znajdujące się w jego ofercie handlowej w postaci drobiu świeżego, natomiast nie w ilości i za kwoty dochodzone w przedmiotowym postępowaniu. Pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia powoda w zakresie kwoty 18.018,00 złotych stwierdzonej fakturami VAT nr: (...) z dnia 22 stycznia 2011 roku na kwotę 9.828,00 złotych oraz (...) z dnia 30 grudnia 2011 roku na kwotę 8.190,00 złotych. Wg oświadczenia pozwanej, nie dokonała ona zamówienia u powoda artykułów drobiarskich w terminach wystawienia przedmiotowych dwóch faktur oraz za żądane przez powoda kwoty. Przedmiotowe faktury nie znalazły się również w księgach rozrachunkowych i dokumentacji firmowej pozwanej. Pozwana nie posiadała zatem wiedzy o wystawieniu przez powoda przedmiotowych faktur VAT oraz o istnieniu wynikającego z nich zobowiązania. W/w dwie faktury VAT nie wykazują zatem w żaden sposób wykonania przez powoda na rzecz pozwanej świadczenia niepieniężnego i jej obowiązku w zakresie ich zapłaty. Jako dokument jednostronny, nie potwierdzony przez pozwaną, nie mogą stanowić dowodu na istnienie dochodzonych na ich podstawie wierzytelności. Powód żadnym zaś innym dokumentem nie dowiódł zawarcia z pozwaną umów oraz nie wykazał ich wykonania na jej rzecz. W zakresie wierzytelności wynikającej z faktury nr (...) z dnia 17 sierpnia 2011 roku na kwotę 6.305,80 złotych pozwana podniosła zarzut przedawnienia. W pozostałym zakresie pozwana podniosła zarzut przedwczesności powództwa w związku z wolą spłaty zadłużenia i składanymi deklaracjami co do uregulowania zaistniałego sporu na drodze polubownej.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 55-57)

Na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(e-protokół rozprawy z dnia 5 listopada 2014 roku (k. 114v.), czas nagrania: 00:03:12)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakłady (...) w K. m.in. w zakresie przetwarzania i konserwowania mięsa z drobiu. A. T. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. m.in. w zakresie sprzedaży hurtowej

mięsa i wyrobów z mięsa. Współpraca stron polegała na tym, że pozwana kupowała od powoda elementy z kurczaka i kurczaki świeże, za co powód wystawiał pozwanej faktury VAT z 14-dniowym terminem płatności.

(okoliczności bezsporne, a nadto: (...) powoda k. 7, (...) pozwanej k. 5, zeznania powoda J. B., e-protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2015 roku (k. 114v.), czas nagrania: 00:18:55)

W okresie od sierpnia 2011 roku do stycznia 2012 roku powód sprzedał pozwanej elementy z kurczaka i kurczaki świeże i z tego tytułu wystawił pozwanej następujące faktury VAT:

- 1) w dniu 17 sierpnia 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.821,70 złotych płatną do dnia 31 sierpnia 2011 roku,
- 2) w dniu 22 sierpnia 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.875,25 złotych płatną do dnia 5 września 2011 roku,
- 3) w dniu 2 września 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 11.025,00 złotych płatną do dnia 16 września 2011 roku,
- 4) w dniu 14 września 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 10.048,50 złotych płatną do dnia 28 września 2011 roku,
- 5) w dniu 11 października 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.355,50 złotych płatną do dnia 25 października 2011 roku,
- 6) w dniu 13 października 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 11.844,00 złotych płatną do dnia 27 października 2011 roku,
- 7) w dniu 26 października 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 10.681,65 złotych płatną do dnia 9 listopada 2011 roku,
- 8) w dniu 3 listopada 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.450,00 złotych płatną do dnia 17 listopada 2011 roku,
- 9) w dniu 8 listopada 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.138,15 złotych płatną do dnia 22 listopada 2011 roku,
- 10) w dniu 16 listopada 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 8.670,38 złotych płatną do dnia 30 listopada 2011 roku,
- 11) w dniu 22 grudnia 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 9.828,00 złotych płatną do dnia 5 stycznia 2012 roku,
- 12) w dniu 30 grudnia 2011 roku fakturę nr (...) na kwotę 8.190,00 złotych płatną do dnia 13 stycznia 2012 roku,
- 13) w dniu 17 stycznia 2012 roku fakturę nr (...) na kwotę 8.092,35 złotych płatną do dnia 31 stycznia 2012 roku.

Pozwana odebrała dostarczony jej towar objęty w/w fakturami VAT, nie kwestionując go ani pod względem ilościowym, ani pod względem jakościowym. Podczas rozładunku towaru pozwana z reguły kwitowała faktury VAT. Czasami kwitował je mąż pozwanej. Nie zawsze jednak faktury były potwierdzane na miejscu, od ręki. Nie zdarzyła się sytuacja, w której pozwana lub jej mąż odmówiliby przyjęcia towaru.

(faktury VAT k. 29-41 i 12-24, rozkład tras kierowcy M. K. (1) k. 71-72, zeznania świadka M. K. (1), e-protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2015 roku (k. 114v.), czas nagrania: 00:04:16, 00:08:43, 00:11:10, 00:15:37, 00:15:37, zeznania powoda J. B., e-protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2015 roku (k. 114v.), czas nagrania: 00:25:59)

W dniu 30 października 2012 roku powód wezwał pozwaną do natychmiastowego uregulowania dłużnej sumy w wysokości 122.504,58 złotych, w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 11-11v.)

W dniu 11 lipca 2013 roku powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 122.504,58 złotych z tytułu niezapłaconych a wymagalnych w/w faktur VAT wraz z ustawowymi odsetkami wyliczonymi na kwotę 24.201,75 złotych, nie później niż do dnia 17 lipca 2013 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania faksem i drogą pocztową k. 10-10v.)

W dniu 28 sierpnia 2013 roku powód po raz trzeci wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 122.504,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami wyliczonymi na kwotę 26.296,09 złotych, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 9)

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o w/w dowody z dokumentów oraz zeznań świadka M. K. (1) i zeznań powoda J. B.. Przedstawione wyżej okoliczności nie zostały w skuteczny sposób zakwestionowane przez stronę przeciwną do podnoszącej je.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu.

Bezspornym jest, że strony łączyła umowa sprzedaży.

Stosownie do treści art. 535 kc, przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód sprzedał pozwanej wyroby mięsne w postaci elementów z kurczaka i kurczaków świeżych. Wystawił faktury obejmujące ceny za sprzedany towar.

Pozwana nie wykazała natomiast, aby dopełniła podstawowy obowiązek, jaki na niej ciążył z tytułu zawarcia z powodem umowy sprzedaży, tj. aby zapłaciła dochodzone pozwem ceny za zakupione u powoda towary. Poza dwoma fakturami VAT: nr (...), pozwana nie zakwestionowała prawidłowości wystawienia przez powoda pozostałych faktur i ich doręczenia, jak również faktu otrzymania towaru objętego pozwem. Nie była kwestionowana także wysokość cen określonych w przedmiotowych fakturach VAT oraz terminy ich płatności.

W ocenie Sądu, nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanej zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, z których wynika, że faktury VAT nr (...) nie mogą stanowić dowodu zawarcia umowy, ani jej warunków (w tym terminów zapłaty), gdyż są one jedynie jednostronnym dokumentem prywatnym, nie potwierdzonym przez pozwaną. Nie zasługują na uwzględnienie wypływające z tego dalsze twierdzenia pozwanej, jakoby w rzeczywistości nie dokonała zamówienia u powoda artykułów drobiarskich w terminach oraz na kwoty objęte w/w dwoma fakturami.

O tym czy określone zachowanie się w dostateczny sposób ujawnia wolę decydują okoliczności każdego przypadku. W rozpoznanej sprawie w/w dwie faktury wystawione przez stronę powodową wymieniały nazwy towarów sprzedanych, ich ceny i kwoty żądanej zapłaty. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zdarzało się zwłaszcza na końcu współpracy, iż towar był zostawiany pracownikom pozwanej, którzy go rozładowywali, zaś faktura miała być podpisana później, zgodnie z telefonicznym ustaleniem (zeznania świadka M. K.). Ze złożonego do akt zestawienia wyjazdów z towarem, sporządzonego przez kierowcę (świadka) M. K. równie wynika, iż w datach odpowiadających wystawieniu tych faktur kierowca zawoził towar do pozwanej (zestawienie tras, potwierdzone przez M. K.). Pomimo licznych wezwań do zapłaty, pozwana nigdy nie ustosunkowała się do zasadności wymienionych w nich faktur VAT, w tym – powyższych dwóch faktur spornych, jak i nigdy nie kwestionowała swego opóźnienia w zapłacie wynikających z nich cen. Skoro zatem nigdy wcześniej, przed datą sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, zarzut taki nie był zgłaszany przez stronę pozwaną, uznać zatem należy, że zakupiony przez nią towar został jej wydany. Inne dokumenty związane z omawianą transakcją nie były wystawiane. Pozwana nie zapłaciła cen wymienionych w fakturach. Wszystkie te okoliczności pozwalają na wyprowadzenie wniosku, że w chwili wydania towarów i przedstawienia faktur określających rodzaj towaru, ilość i ceny, doszło do zawarcia umów sprzedaży, w związku z czym strona zobowiązana jest zapłacić sprzedawcy cenę (por. wyr. SN z dnia 4 lutego 1992 roku, III CRN 345/91, Pr. Gosp. 1993/5/16). Choć w zasadzie faktura i faktura korygująca są dokumentami techniczno-rozliczeniowymi, to mogą zawierać także oświadczenie woli strony, która je wystawiła, a zatem mają istotne znaczenie dla wykładni oświadczeń woli stron (wyr. SN z dnia 18 marca 2004 roku, III CK 411/02, Lex nr: 585805). Poza tym podkreślić należy, że umowa

sprzedaży, dla swej ważności, nie wymaga formy pisemnej, nie została również zastrzeżona przez ustawodawcę żadna inna forma, która ograniczałaby możliwości dowodzenia jej istnienia w przypadku sporu sądowego. Strona może zatem wszelkimi środkami dowodowymi wykazać łączący ją stosunek prawny. Jednym z takich dowodów są faktury VAT, których obowiązek wystawienia wynika z przepisów prawa podatkowego w przypadku sprzedaży pomiędzy przedsiębiorcami (por. komentarz do art. 535 kc, red. K. Osajda/K. Haładyj, Legalis). Nadto, co istotne, nie ma wśród informacji, które koniecznie muszą być zawarte na fakturze, aby stanowiła ona ważny dowód księgowy, wzmianki, aby podpis był wymagany. Można zatem założyć, że faktury pozbawione odręcznego podpisu są poprawne w rozumieniu prawa oraz nie ma podstaw do kwestionowania ich wiarygodności ze względu na te braki.

Wskazać także należy, że w świetle niekwestionowanego stanowiska strony powodowej, nie istniały pomiędzy stronami takie ustalenia, z których wynikałoby, że pozwana, reagując na wezwania do zapłaty, czy w jakimkolwiek innym czasie, zadeklarowała powodowi sposób i termin spłaty swojego zadłużenia. Biorąc dodatkowo pod uwagę fakt, że pozwana nie załączyła w poczet materiału dowodowego żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że faktycznie dążyła ona do polubownego załatwienia sporu z powodem i przedstawiała mu propozycje w zakresie sposobu uregulowania objętych pozwem należności, twierdzenia pozwanej w powyższym zakresie uznać należało za niezaskłujące na uwzględnienie.

Dodatkowego podkreślenia w tym miejscu wymaga, że pozwana, pomimo jej dwukrotnego wezwania na rozprawy, nie stawiała się na żadnej z nich, pozbawiając się tym samym możliwości wykazania twierdzonych przez siebie okoliczności faktycznych. Pozwana, pomimo doręczenia jej (za pośrednictwem pełnomocnika) pisma powoda z dnia 14 stycznia 2014 r. wraz z zestawieniem tras również nie odniosła się do tego dowodu i nie zakwestionowała tego zestawienia.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne.

Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Także milczenie, brak wypowiedzi strony przeciwnej wobec twierdzeń strony powołującej tylko dany fakt może być przez sąd uznane za pośrednie przyznanie faktu, ale także tylko wtedy, gdy przeprowadzone w toku postępowania dowody uzasadniają wysnucie wniosku, że strona przeciwna istotnie nie miała zamiaru zaprzeczyć danej okoliczności faktycznej (art. 230 k.p.c.).

Przepisy szczególne przewidują w pewnych wąskich wypadkach wyjątki od wyrażonej w art. 6 k.c. zasady obowiązku udowodnienia powoływanego faktu, w których to sytuacjach wystarczy samo powołanie faktu przez stronę. Po pierwsze, są to fakty niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), oraz po drugie, fakty stanowiące wniosek domniemań prawnych, których obalenie wyłącza ustawa art. 234 k.c.

Druga, wskazana w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyr. SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 2011, nr 17-18, poz. 226). Przepis art. 6 k.c. wskazuje tylko podmiot zobowiązany do udowodnienia

faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku, „nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych” (tak orz. SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05, Lex nr 220844). Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu. W szczególności dotyczy to wykazania, że pomiędzy konkretną szkodą a jej przyczyną zaistniał związek przyczynowy, a „sformułowanie „normalne następstwo” nie oznacza następstwa koniecznego” (tak H. C., J. A., Status prawny komornika i podstawy jego odpowiedzialności odszkodowawczej po uchyleniu art. 769 k.p.c., (...) 2006, nr 4-6, s. 5).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Podnieść należy, że ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (wyr. SA w Gdańsku, z dnia 18 września 2014 roku, III AUa 2732/13, Lex nr 1526943).

Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyr. SN z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; por. jednak wyjątek wskazany w orz. SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Lex nr 233051).

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu powód sprostał nałożonemu na niego w świetle treści art. 6 k.c. ciężarowi dowodu i wykazał, że towar objęty spornymi fakturami został dostarczony pozwanej, zaś pozwana nie zgłosiła żadnych dowodów przeciwnych.

Zasadnym okazał się natomiast zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia o zapłatę kwoty 6.305,80 złotych, a zatem roszczenia znajdującego podstawę prawną w fakturze VAT nr (...) z dnia 17 sierpnia 2011 roku.

Stosownie do treści art. 554 k.c., roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch.

W zakresie umowy sprzedaży przewidziane zostały krótsze terminy dla roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczeń rzemieślnika z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa oraz roszczeń prowadzącego gospodarstwo rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych, bowiem stosownie do omawianej regulacji przedawniają się one z upływem dwóch lat (P. Drapała, Glosa do uchwały SN z dnia 17 czerwca 2003 r., III CZP 37/03, PiP 2004, z. 10, s. 117). W konsekwencji przyjąć trzeba, że każdy podmiot wskazany w komentowanym przepisie, ilekroć w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa dokonywa sprzedaży, jest objęty wskazanymi regułami. Hipoteza normy art. 554 k.c. nie ogranicza go tylko do podmiotów, których wyłączna aktywność zawodowa w ramach przedsiębiorstwa sprowadza się do sprzedaży (wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 lipca 1995 r., I ACr 46/95, OSA 1996, z. 10, poz. 25).

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 zd. 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Roszczenie wynikające z faktury VAT nr (...) z dnia 17 sierpnia 2011 roku stało się wymagalne z dniem 1 września 2011 roku. Zatem to od tego dnia rozpoczął swój bieg termin przedawnienia tego roszczenia. Mając na uwadze treść art. 554 k.c., upłynął on w dniu 1 września 2013 roku. Tymczasem powództwo w niniejszej sprawie obejmujące powyższe roszczenie wytoczone zostało w dniu 4 września 2013 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, w oparciu o przepis art. 535 kc, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 116.198,78 złotych.

W zakresie kwoty 6.305,80 złotych Sąd oddalił powództwo, uznając za zasadny zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

O odsetkach ustawowych orzeczono w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 kc, zasądzając je od dni następujących po upływie terminów płatności poszczególnych faktur VAT, tj. od kwoty 9.875,25 złotych od dnia 6 września 2011 roku, od kwoty 11.025,00 złotych od dnia 17 września 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 10.048,50 złotych od dnia 29 września 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 9.335,50 złotych od dnia 26 października 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 11.844,00 złotych od dnia 28 października 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 10.681,65 złotych od dnia 10 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 9.450,00 złotych od dnia 18 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 9.138,15 złotych od dnia 23 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 8.670,38 złotych od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 9.828,00 złotych od dnia 6 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty, od kwoty 8.190,00 złotych od dnia 14 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 8.092,35 złotych od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 kpc w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Z kwoty 122.504,58 złotych stanowiącej wartość przedmiotu sporu, zasądzona została na rzecz powoda kwota 116.198,78 złotych, stanowiąca 95% wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 5%, a pozwana w 95%. Koszty postępowania wyniosły 13.360,00 złotych, w tym po stronie pozwanej 3.617,00 złotych (koszty wynagrodzenia pełnomocnika oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa), a po stronie powoda 9.743,00 złotych (koszty wynagrodzenia pełnomocnika, opłata skarbową od pełnomocnictwa, opłata sądowa od pozwu). Pozwaną, zgodnie z podaną zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie 12.692,00 złotych (13.360,00 złotych x 95%), skoro zatem faktycznie poniosła ona koszty w kwocie 3.617,00 złotych, należało zasądzić od niej na rzecz powoda kwotę 9.075,00 złotych (12.692,00 – 3.617,00 złotych), o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej.